

Puszt Zsófia

Mindennapi hagyaték

Országos Művészeti Diákkör
KEMK Médiaművészeti Intézet
Fotográfia BA

Konzulensek:
Pecsics Mária
Károly Sándor Áron

Kaposvár 2014

Mindennapi hagyaték

„A halottak az élők emlékezetében élnek tovább.”

Cicero

Elsőre, ha a hagyaték szót halljuk annak vagyoni vonatkozásaira asszociálunk, arra, amelyet az elvesztett szerettünk ránk hagyott. Ezek a megfogható örökségek, amelyeket használunk, felhasználunk. Élményeket adhatnak, viszont mindig magukban hordozzák előző tulajdonosuk emlékét. Léteznek érzelmi hagyatékok, amelyeket mindennapjainkban tapasztalunk, megélünk. Szokásainkban őrzünk és mindig megjelennek, olyan pillanatok, amelyek az elvesztett személy létezését szimbolizálják számunkra.

Lehetnek teljesen hétköznapi pillanatok, mint például egy szerettünk tekintete, saját testünkön hordozott örökségeink vagy a minket körülvevő világ berendezései. Ezekben a pillanatokban érzékelhetjük igazán, hogy egy elhunyt személy sosem hal meg, mert a mindennapjainkban, tudatunkban tovább él.

Emlékezetünkben való tovább élésüket egy-egy pillanat táplálja, ezeket a pillanatokot kívánom én bemutatni.

Három éve ment el eddigi életem egyik legmeghatározóbb személye, a nagymamám. Vele töltöttem 17 éves koromig minden délutánomat, egy házban éltünk, édesanyám helyett édesanyám volt, amikor ő nem tudott velem lenni. Különleges kapcsolat fűzött hozzá, ezért igazán a mai napig nem dolgoztam fel elvesztését.

Mióta elhunyt felnőttünk és az úr, amit maga után hagyott még mindig él bennem és az egész családban. Az év minden napján eszembe jut, különböző tárgyokról, pillanatokról, személyekről. Ezeket kívánom bemutatni sorozatomon keresztül, mert szerintem mindenki, akinek van már egy személy, akit elvesztett mindennap lesz olyan pillanata, ami Őt idézi.

Ahhoz pedig, hogy felidézzük szeretteinket elég egy rá jellemző részlet világunkból.

Munkafolyamat

A sorozat megalkotásában először digitális fényképező géppel próbálkoztam, hogy megfogjam ezeket a momentumokat, de a digitális nyers fájl nem adta vissza gondolati mondani valómat, mivel ezeket a pillanatok kézzel fogható hagyatékká kívántam tenni, nem pedig virtuálissá. Viszont a végső képek terveit erre alkottam.

Ezek után nyúltam a kis filmes diafilmhez, de még ez sem adta vissza az elképzelésem és váltottam a középformátumú diára. A nyolc képes sorozatból először a No. 1 –et készítettem el, mivel ez volt ami elindította bennem a gondolatot a sorozat elkészítéséről.

Innentől több hónapig készültek a képek, melyek véglegesek lettek számomra.

Gondolati háttértem kutatása pedig a koncepcióm alap mottójából, Marcus Tullius Cicero, római kori filozófus idézetével indult meg. Majd képi háttéranyag után kutattam, hogy milyen ma már létező sorozatok foglalkoznak hasonló témával, vagyis szerettünk halála után maradt ürrel és hagyatékkal. Kutatásom végleges háttéranyagának, Kudász Gábor Arion Memorabilia című sorozatát, illetve Ember Sári Én majd helyetted című munkáját tekintem. A Memorabilia a megfogható örökséget összegzi, azokat a tárgyakat, melyek szerettünk mindennapi eszközei voltak, s amelyeket elhunytával fel kell dolgoznunk, ez egy tárgyias feldolgozása a gyász feldolgozásának. Ezzel szemben a Majd én helyetted a megfoghatatlan, láthatatlanul belénk épülő szokásokról készít sorozatot.

Gondolatiságában, érzelmi töltetében a Memorabilia adott alapot, viszont az elvont képi kivitelezésben a Majd én helyetted című sorozatot tekintem élőképemnek.

Mindennapi hagyaték
2014

